

Statskupp - Diktatur!

Det sittende storting er valgt for perioden 1936—39 og har ikke full makt fra velgerne til å sitte lenger. Det har nu bevilget sig selv et jubelår og blir sittende i fire år til 1940.

Dette er ikke folkestyre. Det er å umyndiggjøre folket — det er

statskupp.

Stortinget 1939—40 har valgt sig selv.

Det er ikke valgt av det norske folk. Det er grunnlovstridig.

ET STORTING SOM VELGER SIG SELV er en frekk utfordring til velgerne.

Det nuværende «demokratiske» styre er en karrikatur av et folkestyre. Det baner veien for diktaturet.

Det er ille nok at vi endda i halvannet år skal være bundet til et storting og en regjering som i disse skjebnetider spiller så lettsindig med vårt lands skjebne, — som har ødelagt vårt forsvar, og i årevis tillatt en landsforredersk antimilitær agitasjon og latterliggjørelse av forsvarsviljen og forsvarstanken hos Norges ungdom, — og som nu efter at der endelig er bevilget et beskjedent beløp til gjenreisning av forsvaret, trekker Norge inn i den ene krigsfront. Istedetfor øieblikkelig å redde vårt land ut av stormaktsinteressene og forene alle partier, hele folket, til samlet kraftanspennelse for

A GJENOPRETTE OG SIKRE VÅR NOITRALITET.

Vi vil ikke inn i noen nordisk krigsallianse, rettet mot en stormakt, Tyskland.

Vekk med den kollektive usikkerhet!

Ut av Genfer-alliansen!

Vi krever ærlig nøytralitet!

Vekk med katastrofepolitikkerne som trekker Norge ut i krig!

Nasjonal Samlings Ungdomsfylking.

Vidkun Quisling og Fredsåret 1986

1986 er erklært som FREDÅR:

La oss i årets første nummer markere det, ved å minnes den nordmann som, fremfor noen annen i dette land, ga alt i fredens tjeneste, også sitt eget liv.

Det er selvfølgelig VIDKUN QUISLING det gjelder, — fredsforkjemperen som i mellomkrigstiden gjorde hvert år til et fredså, gjennom sine inntrengende advarsler til det norske folk mot krigen som nærmet seg, og frykten for at England og Tyskland skulle komme på hver sin side, hvilket uvegerlig ville bringe Norge i fare.

Når vi idag leser Vidkun Quislings advarsler i artikler og på flygeblad i årene før 9. april 1940, viser de en forutsigelse som med god grunn kan karakteriseres som profetisk.

FOLK OG LAND lar i dette nummer flyvebladene tale for seg selv, bare kort kommentert der det er nødvendig.

Noen av kommentarene er hentet fra Odd Melsoms bok: PÅ NASJONAL URIAPOST.

Noe som i høy grad kom til å oppta Vidkun Quisling, og som kom til å få avgjørende betydning for hans senere holdning og handlinger, var Stortingets egenmektige utvidelse av egen funksjonstid med 1 år i strid med Grunnlovens bestemmelser om hvordan behandlingen av grunnlovsendringer skal foregå, og til og med uten på forhånd å forelegge spørsmålet for Høyesterett.

Vidkun Quisling så på dette som direkte statskupp, og da det mandat velgerne hadde gitt det Storting som

ble valgt i 1936 utløp med årsskiftet 1939/40, så han på den fortsatte virksomhet som grunnlovsstridig og Stortinget selv som ulovlig.

Vidkun Quisling så på dette som direkte statskupp, og da det mandat velgerne hadde gitt det Storting som ble valgt i 1936 utløp med årsskiftet 1939/40, så han på den fortsatte virksomhet som grunnlovsstridig og Stortinget selv som ulovlig.

Så sterkt opptok dette ham at han ved flere anledninger henvendte seg til Kongen og hevdet at det var dennes plikt å gripe inn og gjenopprette lovlige forhold. At Kongen intet ville eller kunne gjøre, førte vel til at det oppsto et motsetningsforhold også mellom Quisling og monarkiet, iallfall hva Kong Haakon angår.

Det er grunn til å understreke dette forhold, fordi det på mange måter danner bakgrunnen for tanker Quisling måtte ha hatt om en motaksjon, og for dette at han i april dagene ikke egentlig mente å stå overfor et lovlig Storting og en derav følgende lovlig regjering, men nærmest overfor maktanere.

Årsaken til 9. april 1940

Dette innlegget fant vi i «Nordtrønderen og Namdalen Avis» (Namsos) mandag 2. desember:

Her i avisen for 26. november skrev Georg Bondø at årsaken til at Hitler angrep Norge var at Vidkun Quisling hadde

Forts. side 2

Årsaken til 9. april . . .

Forts. fra side 1

de vært i Tyskland og overbevist Hitler om at Norges forsvaret var så svakt at landet kunne erobres uten større motstand.

Her Bondøs fremstilling kunne nok være god latin i 1945, da det gjaldt å få Quisling dømt og Arbeiderpartiet frikjent for sine forsømmelser av forsvaret. Men idag foreligger det – ikke minst fra britiske historikere – en omfattende litteratur som gir klar beskjed om de *virkelige* årsaker til 9. april. Således skriver den fremragende engelske historiker Liddel Hart i verket «Den annen verdenskrig», s. 62, at referatene av samtalen mellom Hitler og Quisling viser at «Hitler ville foretrekke at Norge og det øvrige Skandinavia forble fullstendig nøytralt, fordi han ikke ønsket å utvide krigsskueplassen». På samme side forteller kaptein Hart at den tyske marines krigs dagbok for 13. januar 1940 viser at «den gunstigste løsning for Norge ville være at Norges nøytralitet ble opprettholdt, selv om de var engstelige for at England ville okkupere Norge med den norske regjeringens samtykke». Om den faktiske årsak til tyskernes aksjon mot Norge beretter Liddel Hart, s. 63–64.: «Det var Altmark-affæren som overbeviste Hitler om at en intervensjon i Norge var ønskelig; den var gnisten som fikk kruttønnen til å eksplodere». Kaptein Hart under-slår heller ikke Englands planer mot Norge, men skriver han: «Tyskernes sluttspurt var raskere og mer energisk. Tyskerne vant kappløpet med snau margin – det var nesten fotofinish».

Også oberst O. Linbäck Larsen kommer i sin bok «Veien til katastrofen» inn på det som førte til 9. april: «Alle foreliggende opplysninger tyder på at om Norge hadde mobilisert i september 1939 eller endog i februar 1940, så ville tanken på å angripe Norge våren 1940 overhodet ikke blitt aktuell, og slett ikke på tysk side».

Forts. side 6

Lenge før invasjonen i Norge, forlangte Vidkun Quisling at krigsforbryterne Mowinckel, Koht, Hambro og Nygaardsvold måtte fjernes.

Dette flygeblad er fra oktober 1938.

Norge trekkes inn i krigen!

Vekk med krigspolitikerne! Vi vil fred

La Mowinckel, Koht, Hambro og Nygaardsvold
stå til ansvar for sin krigspolitikk!

(okt. 1938)

Av Vidkun Quisling.

Europa står nå på randen av den største tragedie i menneskehetens historie, en ny verdenskrig som kan bety hele vår civilisasjons undergang.

Vårt lands nøytralitet er oppgitt. Ved folkeforbundspakten er vi bundet til den ene krigsfront hvor befinner sig Sovjetsamv. som i årevis i samarbeide med norske landsforødere har forbedret sin innmarsj i Nord-Norge.

Vårt lands forsvar er samtidig systematisk undergravet slik at vi idag er totalt uforberedt, militært og civilt og moralsk, til å møte en moderne krigs påkjenninger.

Til tross for denne katastrofale stilling, driver de borgerlige og marxistiske krigshyæner fortsatt, fra landsende til landsende, en utilhyllet krigsagitasjon og systematisk løgnpropaganda, som hisser stemningen op til bristepunktet.

Hvem bærer skylden for dette?

Hvem er de som slik har forrådt og forråder vårt folk like til randen av krig og kaos?

Det er i første rekke de menn, som har det direkte ansvaret for

Norges utenrikspolitikk og riksstyre i disse skjebnesvångre år: herr MOWINCKEL, KOHT, HAMBRO og NYGAARDSVOLD samt det partipolitiske system, de partier og den presse som de representerer.

De har meget å svare for disse folk i den nuværende situasjon.

Vi i Nasjonal Samling har advart dem og det norske folk gang på gang, for å få dem til å se og møte den katastrofe som truer. Men de har hverken evnet å se, eller villet.

Vår linje — å bevare freden for vårt land ved absolutt nøytralitet og et effektivt forsvar til

„Den norske arbeiderbevegelse

vil selvsagt i en gitt situasjon (dvs. krig mellom Tyskland og Sovjetveldet) - forsvare arbeider- og bondestaten med alle de midler som står til rådighet.”

Citat fra en redaksjonell leder-artikkel i regjeringsorganet «Arbeiderbladet» 13. mai 1936.

vern om nøytraliteten — har den hele tid vært klar. Vi har atter og atter påvist at Norge ikke kunde forbli nøytralt uten i tide å melde sig ut av Folkeforbundet. . . Vi har ført en uavbrutt kamp i årevis for å redde vårt land fra den krigs- og revolusjonskatastrofe som var under utvikling. Det har vært for døve ører.

Er det nu for sent?

Hvis det ennå er nogen mulighet til å redde Norge fra krig og nasjonal utslettelse, må det norske folket i denne tolvte time selv stoppe krigspolitikerne og fri sig fra et styre som er med i den internasjonale sammensvergelse for krig, og solidarisk med de fremmede makter som vil ha Norge med i krigen.

Vekk fra statens styre med Mowinckel, Koht, Hambro, Nygaardsvold og de andre krigspolitikerne!

Nordmenn, trekk dem til ansvar for deres forbrutelse mot fedrelandet og mot det norske folks rike og fred!

For folkets og for fredens skyld!

Vidkun Quisling

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktører:

KÅRE HAUGERUD

KJELL B. SCHREINER

Ansv.

Forretningsfører:

H. SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.

Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;

mandag kl. 17-20, tirsdag kl. 11-14 og onsdag kl. 17-20.

Telefon: (02) 19 06 71 - (Telefonsvarer).

Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 80,- (i omslag kr. 100,-). Utlandet + kr. 10,-.

Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248

Abonnementet (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.

Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a. pr.spaltem.m. Minstepris kr. 50,-.

Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.

Trykk: Viking Boktrykkeri A/S.

HARRY LINDSTRØM OG GUFSET FRA 1945

I nr. 9/10 1984 hadde FOLK OG LAND ET LESER-INNLEGG OG EN REDAKSJONELL ARTIKKEL MED OMTALE AV 2. BERGKOMPANI, SOM I 1944 KOM FRA England til Finnmark.

På bakgrunn av innholdet gikk sivilingeniør Harry Lindstrøm til sak mot avisen for ærekrenkende utsegn mot soldatene i dette kompani, der Harry Lindstrøm var løytnant.

Etter inngående samtaler med saksøker, og nøye nyvurdering av leserinnlegg og artikkel, beklaget FOLK OG LAND senere offentliggjørelsen av disse, samtidig som Harry Lindstrøm i nr. 6. 1985 fikk plass for en detaljert beskrivelse av 2. bergkompanis innsats i Finnmark. Han understreket her at det ikke forekom noen vold mot sivilbefolkningen, *bortsett* fra «noen få primitive gorillaer som var opptatt av den norske nasjonalidrett som var særlig utbredt i Syd-Norge, å klippe håret av kvinner som hadde på en eller annen måte vekslet et ord med tyske soldater».

Etter dette ble saken mot FOLK OG LAND trukket tilbake.

Den 27. november 1985 ble det i Tønsberg avvist en privat straffesak, som Harry Lindstrøm hadde reist mot Vestfold Arbeiderblad på grunnlag av et intervju avisen hadde med journalisten og forfatteren Kjell Fjørtoft. I intervjuet kom Kjell Fjørtoft med uttalelser som var dypt krenkende for soldatene i 2. bergkompani.

Etter avvísningen av saken i Tønsberg, der byrettsdommer Rolf Harto kom frem til at Harry Lindstrøm ikke kunne oppfattes som fornærmet, og derved påtaleberettiget, har FOLK OG LAND fått henvendelser fra lesere, som klandrer vår avis for sitt knefall for Harry Lindstrøm, i det de hevder at en sak mot FOLK OG LAND ville fått samme utfall.

Det er det som kalles etterpåkløkskap.

Men hva ville egentlig avisen vår tjent på en slik avgjørelse?

INGENTING.

Tvert om ville vi fått en flau smak i munnen over å få se en motstander knebles av vårt rettsvesen, uten muligheter til å ta til gjennmæle mot fremsatte beskyldninger.

Derfor ser vi også avvísningen av saken som Harry Lindstrøm hadde reist mot Vestfold Arbeiderblad som opprørende, - som et gufs fra 1945 og utover.

Venstrekrefter med bevisst svindel i fjernsynets programmer

Nå går det over stakk og stein i NRK, der ledelsen og de venstrevridde fagforbund lukker øynene for bevisst svindel i TV-programmer, og seerne de tror fullt og fast på innholdet.

Muligens husker mange «Sosialposten» for et par måneder siden, hvor vi fikk se en reportasje om to kvinnelige uteliggere, og deres umulige situasjon i «tigerstaden».

Etter hva FOLK OG LAND kjenner til, har de to kvinner gjennom årene fått utallige tilbud om bolig eller institusjonsplass, - og faktisk bodde også den ene av dem i en velordnet, trygg institusjon, da NRK-intervjuet fant sted.

I NRK's bil ble hun fra institusjonen fraktet til bryggen, hvor NRK-reporterens bil ble utstaffert som bilvrak, som uteliggerne skulle forestille å bo i.

Til tross for at ansatte i sisialetaten har fastslått at pro-

grammet var ren svindel, er det ennå ikke kommet noen ord om dette til seerne.

Også på Momarkedet siste høst «fikset» venstrekreftene i NRK sin reportasje, der seerne fikk se Cliff Richard vinke farvel til demonstrantene, da de ble ført vekk av politiet.

Sannheten var at den håndhilsingen skjedde på et annet tidspunkt, til et jublende publikum.

I FOLK OG LAND nr. 7. 1985 hadde vi på førstesiden en artikkel om forholdene i NRK, der vi påpekte fagforbundenes styring av det hele.

Kort tid etter at artikkelen sto i FOLK OG LAND, fikk vi følgende brev fra styret i Kringkastingens Landsforening:

Boktjenesten
A/S Historisk forlag

VEDR. POST TIL VÅR FORENING

Kringkastingens Landsforening har de siste ukene mottatt 2 brev fra overstående adresse.

Vi ber herved om å bli strøket fra Deres adresseliste.

For Kringkastingens Landsforening
S.Prestvik
Sekretær

De to brev fagforbundet viser til er FOLK OG LAND, sendt i lukkede konvolutter.

Den sterke reaksjon tyder på at forbundet følte seg truffet, noe det har all grunn til.

Det hjelper likevel ikke noe på forholdene i NRK, om Kringkastingens Landsforening, aldri så mye, frasier seg sannhetens tale i FOLK OG LAND.

Tvert om.

Da Johannes G. Tofte overtok Nikita Khrusjtsjov til stor forargelse for det norske Arbeiderparti

Da vi i forrige nummer gratulerte Johannes G.Tofte med 75-årsdagen, visste vi ikke at han ville dukke opp på det vellykkede juletreffet lørdag 14. desember.

Han gjorde det, og ble straks midtpunktet blant de over 100 gjester.

Med sitt forfriskende vestlandshumør og sin store fortellerglede inntok han forsamlingen med storm, og jubelen steg til taket da han i sin hilsen kom inn på sine mange utrolige opplevelser etter okkupasjonen.

Som f.eks. da han i 1964 ble utpekt som velkomsttaler for president Nikita Khrusjtsjov under besøket i Norge.

Johannes G.Tofte husket godt den dagen, og spesielt at det var et stramt program som var satt opp.

Selv hadde han fått avsatt en halv time til velkomsttalen. Først kom presidenten altfor sent, og da talen var begynt brukte tolken dobbel så lang tid som Johannes brukte. Etter talen kom Einar Gerhardsen bort til Johannes og sa at Kh-

rusjtsjov ville snakke med ham, og den samtalen satte Johannes stor pris på.

Khrusjtsjov hadde sagt at han hadde merket seg hva som var nevnt i velkomsttalen, og at Sovjet var i ferd med å bygge opp det velferdssamfunn som Johannes drømte om, men som Johannes ikke hadde opplevd i Norge etter okkupasjonen.

Arbeiderpartiet likte tydeligvis ikke at Khrusjtsjov nesten ikke ville slippe Johannes, og dagen etter besøket sto det i «Bergens Arbeiderblad»:

«Formannen i Hordaland fiskarlag snakket så lenge med Khrusjtsjov, at ingen andre fikk sjansen».

Avisen mente nok at den sovjetiske president var *deres* mann.

Johannes G.Tofte fant seg vel til rette på juletreffet, og ga uttrykk for at det ikke var siste gang vi ville få se ham.

«Neste gang tar jeg med kjerringa mi, verdens gjevaste jente», sa han da vi gikk fra hverandre.

FRED, FRIHET, FOLKGEMENSKAP

- Mottag undertecknada hälsning til de kamrater i Norge, som arbetar för upplysning i tiden mot mörkrets krafter. Mine tanker är hos Eder.

Ellös, Sverige, 11. desember 1985

SVEN A. LUNDEHALL

Dessverre kom denne hilsen for sent, slik at den ikke kom med i vårt julenummer.

Likevel; bedre sent, enn aldri.

Sven A. Lundehäll har i en årrekke vært vår gode venn og kampfelle. Rakrygget leder han FRISINNADE UNIONS-PARTIET i Sverige, som nyter stor respekt i broderlandet.

Under feltropet FRED, FRIHET, FOLKGEMENSKAP har han ledet sitt nasjonale parti på en stø og sikker kurs, i motsetning til hva andre nasjonalistiske partier har maktet her hjemme.

Vår redaksjon sender Sven A. Lundehäll og hans partikamerater alle gode ønsker for det nye året vi er inne i.

Fremad gå på, gå på, aldri tilbake.

Kirsten Flagstad ble forfulgt fordi hun var upolitisk

Torstein Gunnarson:
SANNHETEN OM
KIRSTEN FLAGSTAD
En dokumentar-
biografi.
Flagstadselskapet,
Oslo

Denne boken er først og fremst en skampel over to menn: Den norske ambassadør i Washington, Morgenstjerne, og hans presseattasjé, Tor Myklebost. Utrettelig og hatfullt forfulgte de vår store sangerinne under krigen og i flere år etterpå. Det fantes ingen grenser for hva de kunne formidle av ondsinnethet og halv sannheter. Og etter krigen fulgte selvfølgelig den norske presse villig opp. Hetsen mot Kirsten Flagstad var fantastisk.

Hva var så hennes «synd»? Det begynte med at hun i USA

i krigens første år som verdens fremste Wagner-sangerinne hadde den dristighet å synte tyske tekster på sine konserter. Har man hørt noe så forferdelig? Og det kulminerte med at hun i lengsel etter sin mann og med ønske om å stå ham bi i en vanskelig tid reiste fra USA og hjem til det okkuperte Norge. Hun satte familien over politikken. Og det var selvfølgelig en stor synd å være så upolitisk. For det måtte hun forfølges og etter mulighet straffes, skjønt det var jo meget vanskelig på et strengt juridisk grunnlag.

Kirsten Flagstad var på ingen måte NS, ja, ikke engang sympatisk innstilt. Ut fra sin apolitiske innstilling mislikte hun tvert imot at hennes mann, Henry Johansen, var medlem av NS, og antagelig har hun en stor del av «æren» for at han

meldte seg ut. Tross mange henvendelser fra tyskerne opptrådte hun aldri offentlig under okkupasjonen.

Det viste seg at forfølgelsene ikke knekket Kirsten Flagstad. Hun viste seg å være et stort og sterkt menneske, ikke bare en stor kunstnerinne. Hun tok kampen opp og satte seg på ryggen, ikke bare i Amerika, men til slutt også i det jøssingdominerte Norge. Rottene måtte krype tilbake til sine hull.

Denne boken forteller imidlertid ikke bare om forfølgelsen av Kirsten Flagstad, men gir også en detaljert beretning om hennes karriere fra begynnelse til slutt. Her er mye og verdifull musikkhistorie. R.

Boken kan bestilles fra vår Boktjeneste.

«Forventning»

Dagny Tande Lieds bøker har det alltid vore ei glede å ta i hand. Detfor var det også med Knut Hauges omtale av den nye boka hennes, den som også ber titelen «Forventning.»

Også Hauge er ein av mine kjæraste blandt bokmenn i etterkrigstida. Men forventninga gjekk over til forundring, då eg i Hauges omtale i «Nationen» 22. nov. d.å. kom til eit avsnitt om;

«— stakars Martine, som tapte sitt hjarte til Vidkun Quisling som ho møtte i lekasjonen i Helsingfors, då han arbeidde for Nansen. . . . Ho . . . sat utan anger på Bredtvedt, og var i alle år seinare totalt blind for nazismens vesen og brotsverk, og såg Quisling som den store martyren.»

Det er ikkje heilt klart om

det er forfatterinna Tande Lied eller meldaren Knut Hauge som er opphav til dette sprøytet. Men kven det no er, så er det slett ingen grunn til å snakke om den «stakars Martine!» Langt større grunn kunde det vera til å seie stakars Tande Lied, eller stakars Knut Hauge. For ingen av dem kan ha forstått at Quisling slett ikkje var nazist i den negative meining som dei sjølv-gode nordmenn legg i det ordet. Tvert i mot: Han var ein nasjonal sosialist, ein konstruktiv statsmann av eit format som berre det tredje årtusen vil vera i stand til å forstå heilt ut. Og domen over han var det styggaste justismord i vår tusenårs-geste historie.

«Martine» var det ikkje synd på. Ho kunde døy med reint samvet.

8700 Nesna, 24/11-85
Trygve Engen

ET STYKKE HISTORIE

Vinteren 1940–41.

For Finland var det mellomkrigstid. Man slikket sårene fra vinterkrigen og forsøkte å se fremover. Dette måtte ikke skje en gang til; at man ble stående helt alene mot supermakten i øst.

Det hadde vært truende toner allerede om høsten. Etter Sovjets endelige innlemmelse av Randstatene sommeren 1940 gikk det sterke rykter om et nytt angrep på Finland. Det kom så langt at det ble konstatert en nesten fordobling av Sovjets antall divisjoner ved den finske grense, uten at det dog skjedde noe. En krise oppsto om nikkerverkene i Petsamo, og stemningen var urolig.

Tyskland hadde sin avtale fra august 1939 med Sovjetunionen, men var i full gang med å forberede «Barbarossa», angrepet på Sovjet. De ville gjerne ha allierte til dette foretagende, men foreløpig kunne det ikke tales høyt om det.

Under disse forhold kom det et andragende fra Tyskland om anledning til verving av krigsfrivillige i Finland – vel med tanke på å etablere et «Waffenbruderschaft», som skulle gjøre Finland til den naturlige allierte. Finnene godtok etter lang betenkning –

de var jo også ute etter en alliert. De betinget seg at de frivillige ikke skulle settes inn mot Vestmaktene, og ikke blandes med frivillige fra andre land. At henvendelsen kom gjennom Waffen-SS voldte noen bekymring, men det viste seg å være eneste praktiske løsning.

I sin bok «Das Finnische Freiwilligenbataljon der Waffen-SS» gjør Wilhelm Tieke grundig rede for bataljonnens forhistorie. Han tar med den Preussische Jägerbataljon nr. 27, som deltok i den finske borgerkrig etter første Verdenskrig, og lar så den finske professor Mauno Jokipii gi en grundig innføring i de intriger og forhandlinger, som er antydning ovenfor, før han selv overtar skildringen av vervingens videre gang. Det må nevnes at da finnene i juni 1941 visste at det ble alvor, gjorde de et forsøk på å trekke de frivillige tilbake, men saken var kommet for langt. De frivillige var alt i Tyskland eller på vei dit.

Første kontingent, ca. 400 mann, var veteraner fra vinterkrigen og ble etter en kortere utdannelse eller omskolering i Heuberg sent til Divisjon Viking, som alt lå i utgangstilling for «Barbarossa» i Po-

len. Her ble de fordelt over hele divisjonen, hvilket jo var mot avtalen, da Viking hadde frivillige fra alle germanske land. Det ble først rettet på dette misforhold da resten av de frivillige – annen kontingent, en bataljon – etter en noe lengere utdannelse, kom til innsats ved Mius senhøstens 1941. Alle finner ble da samlet i denne bataljon, som dog hadde tyske bataljons- og kompanisjefer.

Tieke går på nærmere 200 sider nøyaktig gjennom denne bataljons innsats. Finnene gikk etter noen tid inn som den ordinære III. bataljon i Divisjon Vikings «Regiment Nordland», og Tiekens krigshistorie handler derfor like meget om Divisjon Viking. Det er en imponerende samling detaljer fra aller forreste linje, med mange kartbilag. Bataljonen deltok i de hårdeste kamper i øst, og var med Viking lengst nede i sekken mot Kaukasus. Men det gikk jo tilbake igjen, både med divisjoner og bataljoner, og februar 1943 sto Viking, og med den finnebataljonen, igjen ved Donetz.

Da krigen for Tyskland utover 1943 gikk mindre godt, var finnene ikke lenger så glade for dette «Waffenbruders-

Forts. side 7

Sicherheitsdienst mislikte NS

Tore Dyrhaug:
NORGE OKKUPERT!
Tysk etterretning om Norge og nordmenn 1942–45. Universitetsforlaget 1985.

norsk, nasjonal politikk.

Skadefro omtales de motsetninger som i likhet med i alle andre partier også fantes i NS. Særlig mye gjør man ut av den misnøye som hersket med konstallasjonen Hagelin/Thronsen. Men de konklusjoner som trekkes om voldsetninger som intern misnøye med partiets ledelse i sin alminnelighet, er mildt sagt overdrevet. Vi kjenner oss på ingen måte igjen i dette.

En ting viser rapportene klart: At det fantes en viss type NS-medlemmer som fløy til SD og denslags folk med sine klager og gjorde tyskerne kjent med partiets interne diskusjoner. Vi forakter dem ikke mindre nå enn vi gjorde dengang.

Hvis disse rapporter leses med forstand, er de med på å avdekke et faktum som fremdeles den dag i dag vil overraste mange: NS var ingen håndlangere for tyskerne. Det vår regjering og vårt parti gjorde, var å drive en selvstendig politikk som tok sikte på å hevde norske synspunkter overfor tyskerne, forundrer dette ikke det minste. Det bekrefter bare det vi allerede den gang visste: At vi nettopp i tyske kretser som dette fant de argeste motstandere av en

Forts. side 6

DET BJARTESTE LYS OVER LANDSSVIKEROPPGJØRET

Kjære høyesterettsadvokat Albert Wiesener!

— en spurv er ikke kjent for å ha noen «pen stemme», eller *et mål* som bærer langt. Den gir fra seg helst et ynkelig pip, men liker seg ubegripelig godt i neket . . . Jeg er spurven denne gangen.

Jeg har siden siste lørdag koset meg i *neket*, tatt meg meget god tid med hvert ett korn i det, og intet sådant har gått tilspille!

Brevmottakeren skal ikke være i tvil om at nå dreier det seg om boken din, som kaster *det bjarteste lys* over landssvikoppgjøret.

Jeg er nok ikke den helt rette til å være kritiker, men dog . . . så må det være meg tillatt, i det minste, å si min hjerteligste takk for at du tok dette store arbeidet som ligger

bak denne balanserte fremstillingen. Jeg kan ikke tenke meg annet enn at denne nøkterne fremføringen må gjøre inntrykk der hvor inntrykk har muligheter for å nå inn. Det jeg nå ville ønske er at enkelte omtalte i boken, som lever og virker i «det ondes tjeneste» (som f.eks. Skodvin) vil føle seg såpass trådt på tærne at de går til angrep, i et slags selvforsvar, for sine «uhistoriske» fremstillinger o.s.v. Dét ville åpne for en mulighet; til at også Andenæs m.fl. kommer inn på banen igjen! Hele «klabbet» er jo utfordret elegant og sikkert, med belegg for enhver påstand fra din side. Dét er legmannsskjønnet mitt da!

Jeg må berømme deg for å ha skrevet *stramt*, fra første til siste side. Ja, så sammensatt, at stoffet må leses sakte og

uforstyrret. Hvert ord, hver setning bærer noe av betydning i seg. Det er ingen roman man har for seg, som en; *tidt-røyte-lesning*. Man blir allikevel helt oppslukt, og imponert over den gjennomførte logikk, som selvfølgelig er et resultat av den klare jus-hjerne, og inngående kjennskap til et meget vanskelig og omfattende stoff. Vi leser jo om hvor mange, som med og mot sin vilje i tidens løp ikke maktet å hanske med det.

Til å være et *juridisk skriftstykk* mellom to permér er boken meget lettlest der hvor ikke fremmedordene «forstyrret» lesningen. For deg er disse helt selvfølgelige, naturlig nok. De fleste av oss må nok ty til fremmedordboken en gang i blant. En av de blanke sider kunne gjerne ha

Stor skam

Av og til, ja, endog til i perioder, får jeg inntrykk av at FOLK OG LAND er på veg opp fra en uforklarlig dvale, for så å synke ned i gjørmene på nytt.

Nå blir selvsagt folk som ikke bor i Oslo, eller har fortrolighet innenfor makt-eliten rundt FOLK OG LAND, mer å regnes som hår i suppen enn som medspillere.

«Student fra Oslo», tidligere medlem av Nasjonalt Folkeparti, er således ikke alle-

hatt med en forklaring, til hjelp for flere av oss. Men, la det være sagt da, at ingen skal undlate å lese boken fordi om de påpekte ordene måtte inngå som nødvendige i fremstillingen. Og boken bør bli folkelesning, og finnes i alle skolebibliotek.

Mange sender deg idag en kjærlig tanke.

Oslo, 10/12-85 Bård Ask

ne om å bli brutalt avvist, slik det ble gjort i nr. 9/10-85. Etter mitt syn var students innlegg høgt berettiget etter all den stygge behandling Nasjonalt Folkeparti har fått i sin korte levetid, og det lenge før Nasjonalt Folkeparti viste terrorhendelser. Mon tro om ikke FOLK OG LAND er en smule medskyldig i denne utvikling. Man skulle nesten tro at FOLK OG LAND har satt seg som mål å kjøpe seg til anerkjennelse hos rettssvikerne ved å selge en flokk umodne gutter for 30 sølvpenger. Uansett hvilket syn man har på disse adferd, ideologi o.l. kan jeg ikke se at vi som er utenget både av kirke og stat for det verste som finnes, har noe med å hetse disse guttene. Det er jo samfunnet selv som har skapt dem, og gitt det terrorsyn de har, ved sine egne eksempler. Dette må i anstendighetens

Forts. side 7

MANEDENS PERNILLE

Dommen over landssvikoppgjøret

Albert Wiesener:
Lys over landssvikoppgjøret.
Dreyers Forlag A/S.

Dessverre lever hun ikke lenger, hun som i skoleåret 1955/56, i syvende klasse i det som dengang het folkeskolen, underviste oss i historie. Uke ut og uke inn, om igjen og om igjen fikk vi høre om heltene og helgene, om svikerne og djevlene her til lands i årene 1940-1945. Til slutt hatet jeg Jan Bålsrud og hans tær.

Far sa at jeg måtte la det gå hen over meg, ikke for hans skyld, men for min egen. Han ville ikke at jeg skulle bli mobbet. Og med den indoktrinering som ble bedrevet fra katteret hadde jeg sikkert også blitt det.

Henne skulle jeg gjerne ha tatt med Albert Wieseners bok til, og sagt: «Les den, jeg blir sittende her til du har gjort det. Det kan være en liten kompensasjon for det ukentlige mareritt jeg måtte gå igjennom.»

Det var ikke så lett å få tak i Albert Wieseners bok, for jeg hadde satt meg i hodet å kjøpe den i en bokhandel. Det er tydelig ikke et verk de fleste bokhandlere, førti år etter 1945, tør å vedkjenne seg at de selger. Den tredje erklærte seg villig til å bestille den fra forlaget. Dreyers Forlag skal ha ære for å ha utgitt den. Den

fjerde bokhandelen bedrev tydelig ikke politikk, men drev forretning. Jeg kjøpte to eksemplarer, og sendte et til min «gamle» kontorsjef som julegave. Han ble pensjonert i sommer. Han ringte et par dager etterpå og takket meg varmt. Det varmet meg.

Jeg har kjøpt meg fattig på aviser for å lese anmeldelser av boken. Det kunne jeg vel ha spart meg. Det er bare min daglige lesning som har bragt slike, C.C. i «Morgenbladet» og Hans Fredrik Dahl i «Dagbladet». I de resterende redaksjoner synes feighetens fortsatt — 40 år etter 1945 — å beherske sinnene. (Hvis det er noen anmeldelser som har gått meg hus forbi, ber jeg om unnskyldning.)

Eller skal boken ties ihjel? Er det bare C.C. og Dahl som vil gjøre allmennheten oppmerksom på boken? Førstnevnte skriver bl.a. i sin anmeldelse:

«Landssvikoppgjøret må ikke gå mørklagt over i historien, hevder Albert Wiesener. Og han tegner et makabert bilde av hva vi foretok oss etter frigjøringen.

Mange av oss har vel etter hvert kommet til at vi tok alt for hårdt i, i 1945-1946. Med andre ord at det var vanvittig å anklage 92 805 landsmenn for landssvik. Den provisoriske

anordning som ble lov, har vi vel også mislikt. Men vi trøstet oss med at selve oppgjøret fant sted i betryggende former. Vi har gledet oss over at det ble rettergang og ikke lovløse netter som i Frankrike, hvor 25 000 mennesker ble borte.

Albert Wiesener tegner et ganske annet bilde. Ifølge ham var rettsstaten koblet ut. Man kan hevde at boken er et slags partsinnlegg. Men jeg frykter at ingen skarpskodd jurist vil kunne sette forfatteren til veggs.»

Dahl framhever i sin omtale av boken:

«. . . en slik flengende kritikk i rettsikkerhetens navn, av at nordmenn i mange titusentall ble sikket for landssvik for sitt medlemskap i NS har vi alltid godt av. Wiesener har et skarpsinn og en polemisk evne som hever hans kritikk skyhøyt over mange av de andre klageskriftene som siden 1945 har kommet ut om rettsoppgjøret. I den kompakte enighet om at dette oppgjøret tross alt gikk så godt som vi kunne håpe, er det rett og riktig at noen holder idealene høyere, og ikke bøyer seg for det reelle politiske trykk som rettsapparatet selvfølgelig sto under press fra i 1945: At noen skulle dømmes — og så fikk apparatet levere den beste begrunnelsen, basta.»

Hvordan reagerer så jeg, født under krigen og med landsvikskyggene over min barndom og ungdom?

Først leste jeg boken i et strekk, nærmest som en spennende roman. Ville det lykkes for Albert Wiesener å juridisk gjendrive hele landssvikoppgjøret? Det ble natt før jeg la boken fra meg, og hadde konstatert at han hadde mestret oppgaven til fullkommenhet.

Et par dager senere tok jeg fatt på den påny, og gikk igjennom den nøye, avsnitt for avsnitt. Bit for bit føyet seg inn i mosaikken, som til slutt i klartekst viste: *Disse menneskene svek ikke Norge*. Det var rettsstaten som sviktet.

Albert Wieseners bok er så ærlig tvers igjennom, både i beskrivelsen av forfatteren selv og det budskap han bringer. Det er gjort så redelig — jeg finner ikke noe annet ord som dekker det jeg mener. At Wiesener røk uklar med Quisling, gir etter min mening boken øket styrke.

Wiesener latterliggjør ingen selv i gjengivelsen av de verste absurditeter fra «rettsstatens» og rettsvesenets side. Selv det at de tre eksilstatsrådene Nygaardsvold, Koht og Ljungberg, som var innkalt som forsvarsvitner under rettssaken mot professor Skanche i 1947, ikke kunne huske å ha sett ka-

pitulasjonsavtalen av 10. juni 1940, beskriver han slik:

«Flatterende for rettsstaten er herrenes opptreden ikke. Det står et gufs av uhygge av hele episoden. Det hører med til sammenhengen at det skjedde i en sak som endte med dødsdom. Og den dømte ble ikke benådet.»

At boken burde bli almen lesning sier seg selv. Ikke minst min generasjon burde anskaffe den uansett opphavets bakgrunn. Som jeg har pekt på innledningsvis utfyller den et tomrom i den undervisning vi fikk.

Bibliotekene skulle være forpliktet til å anskaffe den, og den burde bli obligatorisk for enhver lærer i historie og for alle som studerer historie og jus.

At alle som er dømt for landssvik anskaffer den, betrakter jeg som en selvfølge. Min far sier at det er meget i boken som han ikke kjente til, bl.a. riksadvokat Aulies «meddelelse av 15.3.-48.» Det dreier seg om den nye fortolkning av kapitulasjonsavtalen av 10.6. 1940 som tvang seg fram etter byrettssaken mot Ketil Harnoll.

Jeg overlater til leserne å finne fram til dette og meget mer som vil gi «feedback» i mulige diskusjoner.

Jeg ønsker god lesning!

Det tapte land

Mistet vi Grønland på grunn av mangel på nasjonal fasthet?

«Historien er av og til hård», uttalte professor de Vischer under prosedyren i Haag, som en trøst til oss for Kieltraktaten. Han talte til oss som om vi var et overvunnet folk, som måtte tie og bære vår skjebne.

Den 5. april 1933 ble vi et overvunnet folk.

Atter lyktes det Danmark å sette hel på vår nakke. Og vi hadde ingen rett til å ryste den av oss.

Uten kanskje livets rett.

Kieltraktaten ga oss på nytt et flengende sår i vår nasjonale bevissthet. Den felte oss igjen.

Med 12 mot 2 stemmer kjente den internasjonale domstol i Haag den norske okkupasjon av Eirik Raudes land rettstridig og ugyldig. Hårdt og kalt ble det sagt. Vi lyttet etter ord om bruksrett og sedvane, men de kom ikke.

Som tause tilskuere måtte vi se fire det flagg som Devold og hans kamerater heiste i Myggbukta 28. juni 1931.

Danmark søkte sin rett, det påkalte en klar avgjørelse ved verdens høyeste domstol, og fikk den.

Kunne dommen blitt annerledes?

Ble vi forrådt av nettopp dem som tok fanen opp for å føre den frem til seier?

Ville dommen i Haag falt ut som den gjorde, hvis forlik hadde vært et uvent ord?

Det omfangsrike referat som ble sendt ut til offentliggjørelse den gang, viste at det bak regjeringen, Stortinget og det norske folks rygg, ble drevet forhandlinger med Danmark. Forhandlinger som var dypt krenkende for hele vår nasjonale innstilling, og der hovedaktøren var minister Wedel.

Uten tvil var hans uoffisielle misjon til Danmark en skamplett for vårt land.

Det fremgår av referatene at det var ministeren som oppsøkte den norske Grønlandsdelegasjon, hvor han møtte en ynkelig svakhet i troen på en lykkelig utgang av saken i Haag.

Delegasjonen, som med lidenskap og varme tidligere var gått inn for denne, sto nå splittet av sterk tvil.

Mens nasjonen lyttet til stemmene i Haag og i spent forventning til den høye domstols avgjørende ord, reiste minister Wedels hemmelige budbærere til København med Norges ære i sine «stresskufferter».

Minister Wedel håpet på en misjon, hvilken som en moden frukt skulle falle i hans hender. Den ville, som han senere uttrykte seg, danne «en utmerket avslutning på min politiske karriere».

Hvilke forliksgrunnlag bød Norge frem?

GRØNLANDSAVTALEN AV 1924 SKULLE GJØRES PERMANENT, FANGSTRETTIGHETENE BE-SKYTTES FOR ALL FREMTID, 3 HAVNER ÅPNES PÅ VEST-GRØNLAND, NORGE SKULLE OPPGI SUVERNITETEN OVER HELE GRØNLAND, MENS ARKIVSAKEN SKULLE ORDNES ETTER NORGES ØNSKER.

I det øyeblikk Wedel hadde konstatert at danskene var rede til forhandlinger skulle England tre til og intervenere.

Men England nektet.

Det ville ikke være med på det spillet.

Var dommen i Haag falt ut som den gjorde hvis forlik hadde vært et uvent ord?

Ikke vet vi.

Men det vet vi, at «dokument nr. 9» er et av riksarkivets tristeste akter.

I dobbelt forstann vekket Grønlandssaken det norske folk. Vi fikk se norsk utenrikspolitikk slik den ble drevet, sett forsøk på hørking med landets interesser i skrift og tale. Sett feilgrep dekket over med fraser om fredsvilje og traktateksempler, og nasjonalt skravl som skulle dekke over narraktig internasjonal ynkelighet.

Vi fikk også se en nabo slik han virkelig var, og som han så

oss. Hele det norske folk gned seg i øynene eller pusset brillene for å være viss på riktigheten, da de danske innlegg i saken ble offentliggjort.

Dette var middelalderens og enevoldstidens toner om det mindrevverdige provinsfolk. Det var sårende utfall som det norske folk for generasjoner siden hadde vokst seg fra, og som vi trodde bare hørte fortiden til.

Tragediens siste akt i Grønlandssaken ble livlig kommentert i Oslo-pressen. Den beveget seg om skyldsspørsmålet, og da særlig om den omstendighet at Wedels forliksforhandlinger ble avbrutt på foranledning av Grønlandsdelegasjonen, da den fikk en anelse om at disse ikke førte frem.

Men det var nedslående å konstatere, at ikke en av Osloavisene på en utvetydig måte ga luft for sin harme over at forlikstanken overhodet kunne komme frem, – etter at flagget vaiet over Eirik Raudes land og det norske folk med tillit hadde lagt sin sak i den høge domstols hender.

Det var denne mangel på nasjonal fasthet som vi fant så ynkelig. Noen mente nok at et magert forlik var bedre enn en fet, ødeleggende prosess. Men i dette tilfelle ville det ha vært nasjonalt urenselig å gå en slik veg.

Burde da heller ikke Wergelands ord om at «Sandheds Sag seirer kun i Nederlag» ha trådt klart frem.

Vi var blitt rikere ved det, enn ved et forlik inngått i Kieltraktatens skygge.

AVERTER I

FOLK og LAND

AV

PLASSGRUNNER

må vi forbeholde oss retten til å forkorte innkomne manuskripter. Oftest gir vi innsenderen varsel om dette, men like før vi må levere manuskripter til setting, kan det bli for liten tid til det.

Håndslag til Knut Hamsun

«GERMANERNES HØVDING ER FALDEN»,

SKREV HAN UREDD I AFTENPOSTEN APRIL 1945.

Selvsagt måtte urett ramme nettopp deg,
du noble, redelige Ridder
av vår hvileløse søken
etter sannhet og rett:

Alt gransket du med ditt seerblick:
Jeg er bare en søkende,
sa du i vennsæl resignasjon
når samtalen våget seg inn på
de farlige, vanskelige tingene
hvor vi alle er søkende,
for det finnes ingen tro uten tvil,
men heller ikke noen tvil uten tro.

«Jeg er ikke Gudløs» var din enkle bekjennesle,
du som i «SULT» tygde fliser
på ditt kvistkammer
i ditt livs rikest skapende ungdom,
mens eterne og drikkene –
siden de første til å sole seg i ditt geni –
gikk døde og stumme forbi.

DU, den frodigste av ånder etter Bjørnson,
var selv bare en søkende,
like til du fra din æresbolig på gamleheimen
ennå engang lot din Aladdinslampe lyse
tvers igjennom eget livs mangslugne stier,
tvers igjennom synkvervde «beseireres» rekker
av nye etere og drikkere:

Hva større kan vel da vi andre,
i vår avmakt, i vår søken ønske –
enn at vi i vår midte klart får høre
din ydmyke, men sterke stemme
malmsfullt si:

«HVAD VET VI, O BØRN, OM VEI OG STI?»

Johan Barclay-Nitter

Sicherheitsdienst . . .

Forts. fra side 4

okkupasjonen hadde vi både seire og nederlag i denne vår politikk, og det er selvfølgelig umulig å si om vi etter en tysk seier ville ha oppnådd vårt endelige mål. Vi hadde mange gode tyske kretser med oss i vår kamp, men også sterke formasjoner imot oss. Hvor de var å finne, fremgår av ovenstående.

Dette får nå være som det vil. Hva som imidlertid etter undertegnades mening en gang med sikkerhet vil komme, er at uholdete historikere finner frem til sannheten: At NS var en norsk-nasjonal kraft, og at partiet første en nasjonalt begrunnet politikk som representerte Norges eneste håp om fortsatt liv som selvstendig nasjon dersom annen verdenskrig hadde fått en annen utgang.

R.

Boken kan bestilles gjennom
vår Boktjeneste.

Årsaken til 9. april . . .

Forts. fra side 2

For 25 år siden skrev den legendariske sannhetssøker overlage Johan Scharffenberg i Morgenbladet: «Vårt folk bør lære den hele sannhet å kjenne og erkjenne sin egen skyld for 9. april og 5-års okkupasjon». Etter mi oppfatning er overlegens kloke ord aktuelle også idag.

John Sand

En del stoff

må stå over til neste gang, men vi er stadig mottakelig for innlegg.

Red.

STUDENT

INO-MEDARBEIDER SØKER
HYBEL I OSLO. HELST SEN-
TRALT – OG SNAREST.

Bill. mrk.: «Ordensmann»

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17–20, tirsdag kl. 11–14, onsdag kl. 17–20.
Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.
Kontoradresse: ENERHAUGSPlassen 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

I Danmark – som i Norge:

**DET ER MODERNE Å VÆRE RØD,
MEN I DANMARK
ER DET INGEN DIALOG**

Nu har jeg omsider arbeidet meg igennem det righoldige stof dere sendte mig for nogle da siden – og endnu en gang tak for det.

Det er «rart» – i ordets danske betydning – at se, at der er ganske mange, som stadig beskæftiger sig med jeres (og vor) krigshistorie, og her i landet er der da også nogle enkelte. Men danskerne har – og med god grund – dårlig samvittighet og er ikke alt for meget for at grave i krigstidens begivenheder. Som jeg vist også gav uttrykk for om Jane Horney-sagen.

For år tilbake hadde jeg et nært venskapsforhold til en af de danske modstandsfolk, og han gav uttrykk for, at mange af hans venner fandt, at vi danske frontkæmpere var blevet meget uretfærdig behandlet – og at det var ganske andre personer, som skulle have haft deres «sager» behandlet ved domstolene. De ansvarlige – nemlig.

Nu må jeg oprigtigt talt indrømme, at jeg ikke interesserer mig så meget for de historiske begivenheder, men mere for, om vi kan klare at

vende den katastrofale utvikling, som er vor nutid.

USA er idag – og indtil videre – vor eneste redningsplanke. Al snakken om den europeiske union (som jeg går varmt ind for) er jo uden hold i virkeligheden og uden opbakning i befolkningen.

I særdeleshed her i Danmark, hvor vi idag (sic.) har et rødt flertal i Folketinget.

Der burde – teoretisk – være en enorm stor befolkningsgruppe i Danmark, som er imod den politik (inderigs og udenrigs), der idag føres. Og det er der nok også – men den mangler såvel ledere, som et fornuftigt politisk program. Det skyldes formentlig, at danskerne den dag idag er politiske analfabeter. Ikke mindst den unge generasjon, som er skolet og indoktrineret av marxistiske lærere, og hvis arbejde – dygtigt – følges op af DANMARKS Radio og TV.

Det er moderne at være rød!
Og alle tåber til hver en tid har fulgt moden – uanset hvad den så gik ud på.

Et af de mest interessante eksempler i nyere tid er hetzen mod Syd-Afrika, som ikke

kender grænser her i Danmark. Og det til trods for, at Sovjetunionens gerninger i Afghanistan såvel i menneskelige ofre, som også i tid er tusindfold værre end de ting, som sker i Syd-Afrika.

Og danskerne lader simpelthen, som om de ikke ser og hører dem: Det er nemlig ikke «moderne» at beskæftige sig med Sovjets svinestreg.

Nu og da kommer der store artikler i danske blade om Afghanistan, om grusomhederne og elendigheden i landet, men de bliver aldrig samtalestof mand og mand imellom. Og når der fra oprørte kredse opfordres til demonstration ved den Sovjetiske ambassade, så kommer 17 menneske – medens vore modstandere kan mobilisere 20 000 til optøyer ved den amerikanske.

Derfor, kære «Folk og Land», er jeg træt. Ikke af at slås – ha – men af, at der ikke er nogen som overhodet bemærker at man slås. Og hvis, så er de aligevel ganske uinteresserede.

Det er godt for jer, at Norge er et mer aktivt land, med en befolkning, som mer klart er pro og contra – hvorved der oppstår muligheter for en dialog.

Her er der ingen dialog.
Ja, så meget for nu.
De bedste hilsener fra
Deres ven Mogens.

**UENIG MED
LEDERSKRIBENTEN**

Ad.leiaren i «Folk og Land» lever i grenseland.
nr. 8/85: Når det gjeld Afghanistan, er det uklårt for meg om den «Galskapens Norge».

– Eg gjekk ikkje inn i NS i sovjetvennlige regjeringa bad hovudsak av partipolitiske Sovjet om hjelp eller om Sovjet okkuperte landet på eiga måten ville protestere mot våre styremakters svik mot eigen nøytralitetsfråsegn.

Det same synet har eg når det gjeld vårt store granneland i aust. – Her tillet eg meg å minne om det gamle ordtaket: «Ingen har fred lenger enn na-boen vil». – Leiarskribenten

let til å gløyme at vi sjølve er ein nabo, med det ansvaret og den sømd som er vårt ansvar. Vi vil sette pris på kom-Skjellsord over grensene tener i allfall ikkje den på som sjølv

Olav
Red.

«FULLT HUS»

HISTORISK FORLAG A/S, som er utgiver av «FOLK OG LAND», kan se tilbake på 1985 som det mest fremgangsrike år. I forhold til 1984 ble boksaltet FEMDOBLET, samtidig som avisen vår fant veien til stadig nye lesere.

Vi er også godt fornøyd med tilgangen på VENNEGAVER, som vi er så avhengige av. Disse finansierer forsendelsen av bladet til de av våre som sitter i de trangeste kår, men også til over 1000 personer i inflytelsesrike posisjoner, som kanskje kan påvirkes til hjelp i vår kamp for å få fjernet svikerstemplet som er satt på oss.

I dette nummer kvitterer vi for kr. 5.150,-, fra Østlandet. Flere vil komme i neste nummer, der det også er plass for DITT bidrag.
Kommer det?
Vi håper.

« VENNEGAVER »
fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

E. T., Oslo	90,-	H. N., Hurdal	50,-
R. B., Oslo	1.800,-	E. R., Fåvang	100,-
R. C. F., Oslo	100,-	M. A., Dovre	50,-
E. B., Oslo	200,-	E. B., Dokka	120,-
J. M., Oslo	50,-	A. Aa., Arneberg	70,-
M. R. L., Oslo	50,-	S. S., Eiverum	50,-
B. B., Oslo	100,-	K. B., Stange	20,-
P. M., Oslo	100,-	A. N., Åsvang	20,-
J. L. B., Oslo	100,-	A. K., Kvam	20,-
K. J., Bekkestua	90,-	T. H., Skjåk	50,-
E. S., Moss	100,-	O. H., Seljord	100,-
I. W., Myrvoil	200,-	B. R., Revetal	50,-
K. T., Halden	100,-	A. J., Dalen	120,-
J. H., Lørenskog	100,-	O. S., Kræderen	120,-
A. B., Båstad	20,-	B. N., Spikkestad	100,-
I. T., Fetesund	120,-	J. B., Porsgrunn	120,-
S. J., Nesoddtangen	200,-	R. R., Holmestrand	50,-
L. R., Kolbotn	100,-	B. S., Steinholt	100,-
S. M., Stabekk	100,-	K. T., Miland	20,-
J. S., Lillehammer	100,-	E. M., Tønsberg	80,-
C. H., Moelv	100,-	P. H., Sem	100,-
T. G., Hørnes	70,-	L. S. S., Rødberg	120,-
S. K., Gran	120,-	B. T., Skien	120,-
A. S., Østerås	20,-	K. S., Prestfoss	100,-
A. L., Hørnes	120,-	J. E., Skien	50,-

Et stykke historie . . .

Forts. fra side 4

haft» med Waffen-SS. Det ble utover våren fremmet ønske om å få bataljonen trukket ut. I april ble dette ønske etterkommet, general Steiner dro selv til Finland og overleverte bataljonen til general Malmberg, med mange vakre ord. For soldatene ble det ut av Waffen-SS uniformen, inn i finsk uniform, og ut i krigen igjen på en annen front. Kanskje kom de til å stå ansikt til ansikt med sine tidligere våbenfaller. For den videre utvikling ble dramatisk.

Tieke lar professor Jokipii gå nøyaktig gjennom denne prosess; fra den finske ledelse fant ut at skulle folket reddes etter 2 kriger mot naboen i øst måtte forbindelsen med Tyskland løses i tide, til Finlands kapitulasjon september 1944. Professor Jokipii gjør rede for hvert skritt i utviklingen, og gjengir alt som ble skrevet.

Tiekes bok er først og fremst et umåtelig interessant historisk dokument, som gir et inn-

blikk i vårt nabolands fortvilede streben for å bevare sitt selvstendige liv, med sin utsatte beliggenhet ved siden av den mektige nabo. Selv om tyskerne følte seg forrådt er det vanskelig å felle noen dom. Mannerheim brukte i sitt siste brev til Hitler så sterke ord som «vårt folk trues med utslettelse».

Tiekes detaljerte kampskildringer i vanlig tysk stil er for spesielt militært interesserte. Men selv om handlingene er 40 år gamle tror jeg dagens yrkesmilitære vil ha utbytte av et grundig studium.

Wilhelm Tieke:
DAS FINNISCHE
FREIWILLIGEN-
BATALJON DER
WAFFEN-SS
290 sider
Munin Verlag GMBH,
Osnabruck

Boken kan bestilles gjennom vår Boktjeneste. rosende ord.

Stor skam . . .

Forts. fra side 5

navn trygt kunne sies ut fra egne og andres erfaringer, og det hykleri og de usannheter som senere er oppkøkt.

Det FOLK OG LAND burde ha gjort var å tilskrive gutten med ønske om en samtale og oppklaring og kanskje noen belærende ord med på veien. Vi trenger unge folk til å føre kampen videre.

Alt FOLK OG LAND synes å gjøre er en forgubbing, slik at det hele skal dø ut til rettssvikernes glede.

Forstå det den som kan.
Sogning.

Vi har god lyst til noen kommentarer, men overlater istedet ordet til våre lesere.
Red.

Kontortiden:

Tirsdager holder vårt kontor åpent fra kl. 1100–1400, IKKE fra kl. 1000 som hittil.

« BEVISET »

Vidkun Quisling krevet påny, og påny, og påny at Nygaardsvold-regjeringen måtte gå av. Både i mars 1938, i oktober 1938, i mars 1939 og i april 1940 ble sendt ut nesten likelydende flygeblad.

Flygebladet vi her bringer er fra 1939, og vakte igrunden liten oppmerksomhet.

Det gjordé derimot et lignende flygeblad som ble delt ut i Oslo-gatene 8. april 1940. Dette flygeblad (som henger på INO's kontor, og som vi senere vil bringe faksimile av) ble betraktet som beviset på at Vidkun Quisling hadde kjennskap til tyskernes invasjonplaner. Tidligere advarsler tok ingen hensyn til.

HAN SKULLE DØMMES, og ble 24. oktober 1940, myrdet av de revolusjonspolitikere, HAN SELV HADDE ADVART MOT.

Hvis ikke nordmennene ønsker sin egen ødeleggelse, må det bli et folkekrav at landet nå i 12te time får en nasjonal riksregjering uavhengig av partier og særinteresser.

Vi mener ikke dermed en «samlingsregjering» av de evneløse og viljeløse partitruvere av alle avskyngtinger som nettop alle sammen, mer eller mindre er skyldig i landets katastrofale stilling, hvad enten de har sittet i storting eller regjering.

Vi i NS forlanger heller ikke noen Nasjonal Samling's regjering. Men vi forlanger at folk som Stortinget selv har kjent skyldig i landsforræderske handlinger, og de borgerlige partipolitikere som alle sammen er medskyldige, — ikke fortsatt sitter med makten i vårt land, i det ragnarok som nå truer verdens-civilisasjonen og vårt folk.

I denne tid må ikke det norske folk lenger la sig styre av partipolitikere, som har sørget for sin egen sikkerhet i bombefaste dekningsrum, men overlater folket til dets egen skjebne.

Norge bør for alltid være ferdig med diletantene Hambro, Mowtnckel, Hundseid, Nygaardsvold & Co., med enhver partipolitisk samling.

Hvad vi mener med riksregjering, er en landsregjering, ikke sammensatt av partipolitikere, men av sakkyndige, nasjonalsinnede nordmenn, som ubundet av parti-interesser kan hevde

en streng og sterk nøytralitet.

Det er riksstyrets første plikt til det ytterste å hevde vår nøytralitet, for å forhindre at norsk ungdom sendes ut i krigen, til og med uten tilstrekkelig befal, uten øvelse, uten de nødvendige våben.

Norsk ungdom vil ikke slåss for Marx, demokratiet og jødene i London City, New York, Paris og Moskva.

Norsk ungdom må ikke trekkes ut i krig for annet enn å

forsvare vårt lands grenser og absolutte nøytralitet

Vare partipolitikere har forlenget tatt parti mot den ene krigførende part. Etter å ha ødelagt landets forsvar har det kynisk og med åpne øyne gjort alle de dumheter som er mulig for å trekke Norge inn i krigen, og det uforberedt bade med hensyn til forsvar og forsyninger.

I 6 år

har Nasjonal Samling advart det norske folk mot den katastrofe vi nå oplever mot å la erklærte forsvarsni-

hillister ha hånd over vårt forsvar.

mot det lettsindige spill med vår nøytralitet,

mot å la landets styre være i hendene på erklærte revolusjonspolitikere, som står i avhengighetsforhold til fremmede makter,

mot den evneløse borgerlige partipolitikk, som har godtatt og medvirket til denne skjebnesvangre utvikling.

Det har vært forgjeves.

Nordmenn!

La oss dog redde hvad som reddes kan. La det bli et FOLKEKRAV at den internasjonale klassekamp-regjering omgittes erstattes med en regjering som står frilt, uten hensyn til annet enn fedrelandets interesser.